

מבט למסור

שעורים בהסתכלות

רק לא
לראג, רבותי!
הקב"ה אינו
מזניח חלילה
את יראיו
ושולח לו
ל' עזמות

חומר בשפע וביד נדיכה בכל שבוע — והבל בשבילכם, תלמידי המפונקים, כדי להכין לכם מטעמים לכבוד שבת, כאשר אהבתם.

והפעם רוצים אתם מסתמא, שאספר לכם בהרחבה ובפרוטרוט, בדרכי, את כל אשר אירע שם, כלומר במגרש הרוסי ביום 11 נובמבר לכבוד שביתת-הנשק — מהיבא-היתי! אבל בתנאי שתשתקו הפעם שתיקה יפה, מחמת שחושד אני בכם וביחוד בכי כי לא שתקתם כלכם אהרי היריה אפילו רגע אחד...

ובכן, ויהי בקר ויהי צהרים יום רביעי זה ויושב בשמים הכריז אף הוא שביתת-הנשק ברקיע שלו, ובשעה הקבועה בתכניתו של הנציב הופיעה השמש כמדליה של זהב ממש על פני הירמולקת התכולה-הלבנה, שחבש כביכול לכבוד יום-טוב — היה יום קיץ מפיץ זיו ונהורא מעליא בתקופת החרף...

ור' עזמות היושב מלמטה מה פעל? — גייסתי את הילי וגתתי פקודות לתלמידי: חד - תרי - תלית, פשמו בגדוד ורגל ימנית אל העבודה, חמר לעש"ק! וכזכות זה אתו לכל בחור טוב "מיד'5" (לא בז רגז!) כי אם Medal כלומר: אות כבוד להצטינות.

ומה אמר לכם, רבותי? — כשהסתכלתי רגע בסביבי בכל המגרש כדרכי ראיתי לפני שמחה יהודית אמיתית ואמרתיו: בתוך עמי אנכי עומד!

הכל היה יהודי מאהל-מאה: הגדוד עברי טהור, השוטרים משלנו, הקהל הקדוש הזה מאתב"י וביחוד היה הסדר יהודי למרות פקלות הצו-פים שלנו, גם הקצינים האנגלים נראו הפעם כבני עשרת-השבטים האמתיים ואפילו הנציב בכבודו ובמעצמו היה עברי פיפטי-פיפטי והתרגום העברי הראשון לנאומיו בגן העיר וב-חלוקת התעודות — יזכיה!...

חפשתי בנרות את שאהבה נפשי, את בני דודנו ולא מצאתי אפילו ערבי אחד לרפואה, ממש בל-יראה ובל-ימצא בכל המגרש — מאפיש! מתחילה הופיעו אמנם שנים מהם מפקידי המ-שלה ומדליות-המלחמה תקועות לכגדם, ואולם לאחר שראו את כל הטרדם היהודי אמר אחד לחברו: "אנחנו רק שני תרבושים כאן", מה עשו? — מיד הורידו את הנישאנים ועשו "איברח"...

הגבור של "שמעון הצדיק" עמד כרחוק על הגג וגם מקומו של מושלנו היקר נפקד הפעם — בקצור, השמחה היתה מלאה ושלמה ואני לבשתי את המדליה שלי שעליה חקוקות שלש אותיות אלו: ג. ב. ד. בניכטרויא: גירא געינא אשטנא...

* *

ותלמידי החיל-המשוחרר, שהוא בקי בתכסיסי-מלחמה ובסדר הגדוד, הסביר לי את כל הענין של התמרונים וספר לי כי ישנו כאן לפנינו שתי "קומפאניס" (קבוצות בלע"ז), אחת לקפיטן לוי ואחת לקפיטן סבואל, גבורי המיטות הם, כמובן, הקולונל קיש, "הארי" שבחבורה, ומיג'ור בנמוכיש, שעמד מן הצד... שניהם לבושים בגדי שרד וכוכבים נוצצים על כתפיהם וב-שעת מעשה היו כל עיני ישראל נישואות אליהם כ"יסכוו זו שהבל סוכין בזה", הקפיטן הקטן היוצא ונהגם ב"ש ליהנותו של קיש ואחיו לו קידה מדי דברו בו הוא קפטן ז'י-קובס, — זהו הקטן... הקפטן מינדל שבת, בנראה, את בגדי השרד במשרדו וסבב במקלו על כל החיילים ונראה כאלו רוצה הוא לברק את הפספורטים שלהם, וכתחכם למצוא בהם פסול...

הסרגנט-מייג'ור (בערבית: שיני-גרמינגר) ר' חנוך נותן פקודות עפ"י דרכו באנגלית-גורז'ית, בלשון הרש-מית, וכשהוא צועק להם, כמו מתירדים שלו, באנגלית: "קאפ-או!" "קאפ-או!" גרמה שהוא מדבר

ערבית: "כאמאן!" (עוד!). ולעמית זה כפקד הסרג'נט מר חיים בלה"ק: ימין, שמאל! אחת, שתיים! והכל נשמעים לו ב"ה. וכשראיתי בין החיילים הפשוטים מנהלים ופקידים עליונים, שהם נשמעים לפקודות הסרגנטים שלהם אמר-תי: אשרי הגבר שהגדולים נשמעים לקטנים...

ובשעה שתיים עשרה בדיוק, אחר צלצול הפעמון, הופיע הנציב עם כל הפמליא של מעלה, ואחר הפסוק הרא-שון "אתה הראית" לקהל בבגדי-שרד של מצביא וכל המידליות הכבסות את חזהו עוד יותר מהחכם-באשי שלנו, התחיל לעשות הקפות מסביב לצבא ואחריו קיש ושרי המאות הקטנים עם הגדולים ו"כבקרת רועה עדרו" העביר את הגדוד ברצינות גמורה, כהייל זקן בקי ורגיל, ודומה היה בשעת מעשה כאלו עושה הוא בקרת לא על גרוד קטן אלא על "דיביזיה" שלמה, אולי מפני שראה את הקולונל קיש ונזמר בשעה שנלחמו יחד בצל הפלאנדריקים בצרפת...

ולמה אכחד? — בפעם הראשון נה זכיתי לראות שלש מאות יהודים עומדים קוממיות על מקומם, זקופי קומה ובלי תנועת הידים בפתיחת הפה במשך רבע שעה! אחד השוטרים, בחור נאה וזריו, עמד לפני הפלד-מרשל כמיתר מתוח על הצ'ילו המצוין של הגברת ילין או כעמוד חלגרת